

מדייקת הגמרא: **הָא אִם יֵשׁ בְּרַגְלָא אחת מִכָּה, נִפְסִיךְ – מותר לצאת**
 בסנדל יחיד. מבררת הגמרא: **בְּהִי מִיִּנְיָהּ נִפְסִיךְ –** באיזו מרגליו יוצא
 בסנדל, האם ברגל שיש בה מכה או ברגל השנייה שאין בה מכה.
 מביאה הגמרא מחלוקת בדבר: **אָמַר רַב הוּנָא, בְּאוֹתָהּ שֵׁישׁ בָּהּ**
מִכָּה הוא נועל את הסנדל. מבארת הגמרא את דבריו: **אֵלֶּמָּה קִסְכָּר**
 – מוכח שרב הונא סובר, **סְנַדְל לְשׁוֹם צֶעֶר עֲבִיד**. כלומר, סנדל עשוי
 כדי להגן שלא תנגח רגלו באבנים ובקוצים שבדרכים ויצטער. ולכן,
 כשרואים אותו צולע ויודעים שיש ברגלו מכה והוא נועל רק בה
 סנדל, מבינים שהטעם שאינו נועל בבריא הוא מפני שעור כפות
 רגליו עבה וקשה ואינו מצטער באבנים שבדרכים, אלא שלרגלו
 המוכה צריך הוא סנדל כדי להגן עליה, ולא יחדוהו שמטלטל את
 השני תחת ידו ובגדיו. ולכן מותר לצאת בסנדל יחיד באופן זה.
 דעה אחרת מביאה הגמרא: **וְחִיָּיא בִּרְבִּי אָמַר**, שנועל הוא **בְּאוֹתָהּ**
שְׁאִין בָּהּ מִכָּה. מבארת הגמרא את דבריו: **אֵלֶּמָּה קִסְכָּר –** מוכח
 שהוא סובר, סנדל לְשׁוֹם תַּעֲנוּג עֲבִיד. כלומר, סנדל עשוי לאדם
 איסטנסי ורך הרוצה להתענג בסנדל, ומתוך מעשיו שנעל סנדל
 מוכח שאיטנסי הוא, **וְזוֹ שֵׁישׁ בָּהּ מִכָּה, מִכָּתָה מוֹכַחַת עָלֶיהָ**
 שאינו יכול לנעול בה, ולא יחדוהו שמטלטל את השני תחת ידו
 ובגדיו.
 הגמרא מביאה דברי אמורא נוסף שלכאורה יש ללמוד מדבריו כרב
 הונא: **וְאָף רַבִּי יוֹחָנָן כָּכֵר לָהּ לְהָא דְרַב הוּנָא, דְּאָמַר לִיה רַבִּי יוֹחָנָן**
לְרַב שְׁמֹן בִּרְבִּי אָבָא, הֵב לִי מִסְנָאִי – תן לי מנעלי. **יְהֵב לִיה דִּימִין –**
 נתן לו רב שמן בר אבא נעל ימין. **אָמַר לִיה רַבִּי יוֹחָנָן, עֲשִׂיתָ מִכָּה.**
 כלומר, כיון שרבי יוחנן סובר שצריך לנעול רגל שמאל תחילה ואחר
 כך של ימין (וכמוכא בגמרא להלן), אמר לו לרב שמן בר אבא, שאם
 אנעל עתה את של ימין שוב לא אוכל לנעול את של שמאל לאחריו
 אלא אצא בנעל יחיד, ונמצא שעשית את של ימין כאילו היתה בה
 מכה, ולכן אני נעול בה בלבד. ומזה מוכח, שדעת רבי יוחנן היא
 שנועל באותה שיש בה מכה וכדעת רב הונא. דוחה הגמרא: **וְדִלְמָא**
בְּחִיָּיא בִּרְבִּי סְבִירָא לִיה – שמא סובר הוא כחייא בר רב שבאותה
 שאין בה מכה הוא נועל, **וְהָכִי קָמָר –** וכך היתה כוונת דבריו לרב
 שמן בר אבא, שאם אנעל עתה את של ימין הריני יוצא ביחיד, ונמצא
שְׁעִשִׂית את הרגל שֶׁל שְׁמַאל כאילו יש בה מכה, שהרי אצא רק
 בנעל של ימין.
 מבארת הגמרא: **וְאֹדָא רַבִּי יוֹחָנָן לְמַעֲמִיה –** רבי יוחנן שהקפיד על
 רב שמן בר אבא שהקדים להביא לו את של ימין הולך בזה לשיטתו,
דְּאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן בַּמָּקוֹם אַחֵר, בְּתַפְּלִין כֶּךָ מִנְּעִלִין, מַה תַּפְּלִין
מִנִּידִים בִּיד שְׁמַאל, אָף מִנְּעִלִין מִקְדִּימִים לנעול בְּרַגְלָא שֶׁל שְׁמַאל
 תחילה.
 הגמרא מקשה על דברי רבי יוחנן שאמר שיש להקדים את נעילת
 רגל שמאל מברייטא: **מִיתִיבִי, שְׁנִינוּ בְּבִרְיָתָא, בְּשָׁהוּא –** (כשאדם)
 נועל את מנעליו, נועל **אֶת שְׁל יָמִין** תחילה, **וְאַחֵר כֶּךָ נוֹעֵל אֶת שְׁל**
שְׁמַאל.
 הגמרא מביאה את הכרעות האמוראים כיצד יש לנהוג בדבר זה:
אָמַר רַב יוֹסֵף, הִשְׁתָּא דְתֵּנָא הָכִי – עכשיו ששנינו בברייטא שיש
 להקדים את של ימין, **וְאָמַר רַבִּי יוֹחָנָן הָכִי –** ואילו רבי יוחנן אמר
 להיפך שיש להקדים את של שמאל, מוכרח להיות שאינם חולקים,
 אלא רבי יוחנן בא לומר שעל אף שימין חשובה בהרבה מקומות,
 יכול לנעול של שמאל תחילה מפני שחשובה היא לגבי תפילין,
 והברייטא השמיעתנו שעל אף ששמאל חשובה בתפילין, יכול
 להקדים את של ימין, מפני שחשובה היא בהרבה מקומות, ולכן,
דְּעֵבֵד הָכִי עֵבֵד, וְדְעֵבֵד הָכִי עֵבֵד – מי שרוצה לעשות כרבי יוחנן
 ולחבב את של שמאל ולהקדימו תמיד, השרות בידו לעשות כן, ומי
 שרוצה לעשות כברייטא ולחבב של ימין ולהקדימו תמיד, השרות
 בידו.
 אבבי מקשה על דברי רב יוסף: **אָמַר לִיה אַבְּי לְרַב יוֹסֵף, דִּלְמָא**
 – [שמן] לעולם דברי הברייטא ורבי יוחנן סותרים הם זה לזה, ורַבִּי

יוחנן, **הָא מִתְנִיתָא לָא הָנָה שְׁמִיעַ לִיה –** לא שמע ברייטא זו, **וְאִי**
הָנָה שְׁמִיעַ לִיה – ואילו היה שומעה, הָנָה הָרַד בִּיה – היה חוזר בו,
 ואם כן יש לנהוג כדברי הברייטא ולנעול תחילה ימין. **וְאִי נָמִי –**
 ויתכן גם לפרש באופן הפוך, שאכן שְׁמִיעַ לִיה – שרבי יוחנן שמע
 לברייטא זו, וְאָף על פי כן פסק אחרת, כיון דקִסְכָּר, **אִין תְּלַכָּה**
בְּאוֹתָהּ מִשְׁנָה, ואם כן צריך לנהוג כמותו ולהקדים את של שמאל,
 ונמצא הדבר בספק.
 מוסיפה הגמרא להביא ממנהגי אמוראים בזה: **אָמַר רַב נַחֲמָן בִּרְ**
יִצְחָק, יֵרָא שְׁמִיעַ הִיה יוֹצֵא יְדֵי שְׁתִּיחָן, ונוהג כדברי הברייטא
 וכדברי רבי יוחנן, **וּמִנָּה –** מי הוא אותו ירא שמים שנהג כן, **מִרְ בְּרִיה**
דְּרַבְנָא. מבררת הגמרא: **הִיכִי עֲבִיד –** איך עשה כדברי שניהם.
 מפרשת הגמרא: **סִיִּים דִּימִינִיה וְלָא קָמַר –** תחילה נעל את רגל
 ימינו, ועדיין לא קשר את רצועות הנעל, ולאחר מכן **סִיִּים דְּשְׁמַאלִיה**
וְקָמַר – נעל את רגל שמאלו וקשר את רצועותיה, וְהָרַד – ולאחר
 מכן חזר וקָמַר דִּימִינִיה – קשר את רצועות הנעל שברגל ימין.
 לעומתו מביאה הגמרא מנהג אמורא אחר: **אָמַר רַב אֲשִׁי, חִזִּינָא**
 ו–ראיתיו **לְרַב בְּהֵנָא, דְּלָא קָפִיד –** שלא הקפיד לנעול נעל מסוימת
 תחילה, אלא פעמים היה מקדים של ימין ופעמים מקדים של שמאל.
 מביאה הגמרא עוד ברייתא העוסקת בענין זה: **תָּנוּ רַבָּנִין בְּבִרְיָתָא,**
בְּשָׁהוּא נוֹעֵל מִנְּעִלֵיו, נוֹעֵל שְׁל יָמִין תְּחִילָה, וְאַחֵר כֶּךָ נוֹעֵל שְׁל
שְׁמַאל, וּבְשָׁהוּא חוֹלֵץ אֶת מִנְּעִלֵיו, חוֹלֵץ שְׁל שְׁמַאל תְּחִילָה, וְאַחֵר
כֶּךָ חוֹלֵץ שְׁל יָמִין. וּבְשָׁהוּא רוֹחֵץ אֶת גּוּפוֹ, רוֹחֵץ צֵד שְׁל יָמִין
תְּחִילָה, וְאַחֵר כֶּךָ רוֹחֵץ צֵד שְׁל שְׁמַאל. וְכֵן בְּשָׁהוּא קֶדֶם בִּשְׁמֹן אֶת
גּוּפוֹ, קֶדֶם צֵד שְׁל יָמִין תְּחִילָה, וְאַחֵר כֶּךָ סָךְ הוּא צֵד שְׁל שְׁמַאל.
וְהַרְוֵצָה לְסוּדָּה כֹּל גּוּפוֹ, קֶדֶם רֵאשׁוֹ תְּחִילָה, מִפְּנֵי שְׁהוּא מְלַךְ עַל
כָּל אֵיבָרָיו.
 הגמרא מבארת את טעם איסור היציאה בתפילין והטעם שאין בהם
 חיוב חטאת. שנינו במשנה: **וְלָא יֵצֵא בְּתַפְּלִין וכו',** ואם יצא אינו חייב
 חטאת. **אָמַר רַב סְפָרָא, לָא תִּיקָא, שְׁהָאִסוּר לְצֵאת בְּתַפְּלִין בִּשְׁבֹת**
הוּא רַק אֵלֶּיכָא דְמָאן דְּאָמַר – לפי דעת הסובר שֶׁבֶת לָאו זְמַן
 תַּפְּלִין הוּא – שמצות תפילין אינה נוהגת בשבת, והרי זה דומה
 למשואי, **אֵלָא אִפְּלִי לְמָאן דְּאָמַר שֶׁבֶת זְמַן תַּפְּלִין הוּא,** ואם כן
 מלבוש הוא ואינו משואי, אף על פי כן גזרו חכמים **שְׁלָא יֵצֵא,**
דִּלְמָא כְּשִׁיחּוּץ אֶת תַּפְּלִיו מֵרָאשׁוּ כְּשִׁיבָא לַעֲשׂוֹת צִרְכּוֹ, אֲתִי
לְאִיתוּנִי – יבא לטלטלם בידו ארבע אמות פְּרָשׁוֹת הָרָפִים.
 הגמרא מביאה לשון אחרת בדברי רב ספרא: **וְאִיכָא דְמִתְנִי לָהּ**
אִסְיָא – יש ששנו דברי רב ספרא על מה ששינו בסוף המשנה, **וְאִם**
יֵצֵא בְּתַפְּלִין לַרְשׁוֹת הָרָבִים, אִינוּ חֵזִיב חֲטָאתָ, וְעַל זֶה אָמַר רַב
סְפָרָא, לָא תִּיקָא שְׁפִטוּר מִחֲטָאת רַק אֵלֶּיכָא דְמָאן דְּאָמַר – לפי
 דעת הסובר שֶׁבֶת זְמַן תַּפְּלִין הוּא, **אֵלָא אִפְּלִי לְמָאן דְּאָמַר שֶׁבֶת**
לָאו זְמַן תַּפְּלִין הוּא, אִינוּ חֵזִיב חֲטָאתָ. מָאי מַעֲמָא – ומדוע טעם
 הדבר, מפני שדָּרָךְ מַלְבּוּשׁ עֲבִידָא – שתפילין המונחים בראשו וגם
 ובזרועו הרי הם בדרך מלבוש, שכך הדרך ללבושם בחול, ולכן אף
 כשלושם בשבת אינו חשוב משואי אלא מלבוש.
 הסוגיא שלפנינו עוסקת בבירור ענין 'קמיע מומחה' שמותר לצאת בו
 בשבת, האם פירושו שנכתב על ידי אדם מומחה, או שהקמיע עצמו
 מומחה, וכן כיצד הם נעשים מומחים. שנינו במשנתנו (לעיל ט:): **וְלָא**
יֵצֵא בְּקָמִיעַ בְּזִמְן שְׁאִינוּ מִן הַמוֹמְחָה, וּמִשְׁמַע בְּשִׁבְמִיעַ מִן הַמוֹמְחָה
 מותר לצאת בשבת. מפרשת הגמרא איך נקבעת מומחיות הקמיע
 לענין היציאה בו בשבת: **אָמַר רַב סְפָרָא, לָא תִּיקָא, שְׁאִיסוּר הִיצִיאָה**
 בשבת בקמיע הוא, **עַד דְּמוֹמְחָה נִבְרָא וּמוֹמְחָה קָמִיעַ –** עד שגם
 האדם שכתב את הקמיע מומחה הוא, שהזוהק לכתוב שלשה מיני
 קמיעות שלשה אנשים שחלו בשלשה מיני חולאים והועילו, וגם
 מין קמיע זה עצמו נעשה מומחה, שהועיל מין קמיע זה כבר שלש
 פעמים לאותו החולי, ורק באופן זה מותר לצאת, אבל אם רק אחד
 מהם מומחה אסור לצאת בו בשבת, אל תאמר כן, **אֵלָא בִּינִין**
דְּמוֹמְחָה נִבְרָא – די בכך שהאדם הכותב בלבד מומחה הוא, שמותר

המשך ביאור למס' שבת ליום שני עמ' א

1 לצאת בו בשבת, ואף על גב דלא מומחה קמיע – שהקמיע עצמו
2 לא הוחזק עדיין שמועיל.
3 הגמרא מביאה לכך הוכחה מלשון המשנה: דיקא נמי, דקתני
4 במשנה, 'ולא בקמיע בזמן שאינו מומחה', שמשמעותו
5 שאיסור היציאה תלוי בכך שאינו מאדם מומחה, אבל כל שנעשה
6 על ידי מומחה מותר לצאת בו, ולא קתני 'בזמן שאינו מומחה'
7 שיהא משמע שההקפדה היא על קמיע שהוא עצמו מומחה. מסיקה
8 הגמרא: שמע מינה – אכן יש לשמוע כן ממשנתנו שדי בכך שנעשה
9 על ידי אדם מומחה כדי להתיר לצאת בו בשבת.
10 הגמרא מביאה ברייתא המרחיבה בדיני קמיע מומחה שמותר לצאת
11 בו בשבת: הנו רפנן בברייתא, איזהו קמיע מומחה שיוצאים בו

12 בשבת, כל שריפא פעם אחת, ושנה – וחזר וריפא פעם שניה, ושלש
13 – וחזר וריפא עוד פעם שלישית. וקמיע זה שמותר לצאת בו הוא
14 אחד [-בין] אם הוא קמיע של כתב, ואחד [-ובין] אם הוא קמיע של
15 עיקרין – העשוי משרשי סממנים. והחולים שמותר להם לצאת
16 בקמיעות אלו המומחים, הם אחד [-בין] חולה שיש בו סכנה, ואחד
17 [-ובין] חולה שאין בו סכנה. ומותר להם לצאת עם הקמיע, לא רק
18 באופן שנכפה – שכבר בא עליו החולי פעם אחת, אלא אפילו אדם
19 בריא שבא ממשפחת נכפין, ודואג שלא יכפה, גם כן מותר לו לצאת
20 בקמיעות אלו. וקושר את הקמיע בקשר שאינו של קיימא ומתיר
21 אפילו ברשות הרבים, ובלבד שלא יקשרנו

אז לא איתמחי – האם הוא נעשה מומחה לכתוב קמיעות לשאר
 חולים או לא. מבאר רב פפא את צדדי הספק: מי אמרינן – האם
 אומרים שהוא נעשה מומחה מפני שהא אפי ליה – שהרי אדם זה
 ריפא לחולה זה שלש פעמים, ואם כן מומחה הוא. אז דילמא – או
 שמה נאמר, מולא דהאי נברא הוא דקא מקבל בתבא – מלאכו
 של אדם זה החולה מועיל לו לקבל קמיעות ולהתרפא על ידם, ואין
 מזה הוכחה שהרופא מומחה לכתוב קמיעות לשאר אנשים.
 מסיקה הגמרא: תיקו – תעמוד שאלה זו בספק, שלא נפסטה.
 הסוגיא שלפנינו עוסקת בבירור דין הקדושה שיש בקמיעות שכתוב
 בהם פסוקים ושמות הקודש: איבעיא להו – הסתפקו בני הישיבה,
 קמיעין שיש בהם שמות הקדש ופסוקים, האם יש בהן משום
 קדושה, אז דילמא ו-שמא אין בהן משום קדושה.
 הגמרא מפרשת לענין איזה דין הסתפקו. מבררת הגמרא: למאי
 הילכתא – לגבי איזו הלכה יש נידון בספק זה. אילמא שהנידון היה
 לענין לאצוליהו מפני הדליקה – האם מותר להציל קמיעות כדי
 שלא ישרפו בדליקה ולהוציאם בשבת לחצר שאינה מעורבת, שאם
 יש בהם קדושה מותר להצילם, כשאר כתבי הקדש, ואם אין בהם
 קדושה אסור להצילם. דוחה הגמרא: תא שמע דין זה המפורש
 בברייתא להלן (קטא) הפרכות שתיקנו חכמים לאמרם בתפילה
 ובתבוס כדי לקרוא הברכות מתוך הכתב, וכן הקמיעין, אף על פי
 שיש בהן אותיות של שם ה' ופסוקים מענינות – מפרשיותן הרבה
 שבתותיה, אין מצילין אותן בשבת מפני הדליקה, אלא מניחים
 אותם ונשרפים במקומן. הרי לנו ברייתא מפורשת שאין מצילים
 קמיעות מפני הדליקה, ואם כן ודאי שבני הישיבה לא הסתפקו לענין
 זה.
 הגמרא מנסה לפרש שהנידון היה לגבי דין אחר: אלא הנידון בספק
 זה היה לענין אם הקמיעות טעונים גניזה לאחר שבלו או לא,
 שאם יש בהם קדושה טעונים גניזה, ואם אין בהם קדושה אינם
 טעונים גניזה וניתן להניחם במקום הפקר. דוחה הגמרא: תא שמע
 אף דין זה מברייתא ששינו, היה כתוב שם ה' על ידות הפלים – על
 בית היד שבו אחוזים את הכלי, וכן אם היה כתוב על כרעי המטה,
 יגד – יחתור את מקום השם, ויגנונו, ולאחר מכן יכול להשתמש
 בהם תשמיש חול. וקמיעות אלו שיש בהם שמות ודאי אינם פחותים
 מידות הכלים וכרעי המטה, ובודאי טעונים גניזה, ואם כן אין לומר
 שלענין דין זה הסתפקו בני הישיבה.
 מסיקה הגמרא: אלא נידון ספיקם היה לענין ליכנס בהן בבית
 הכסא, מאי, האם יש בהן קדושה ואסור – ואסור להכנס עמהם
 לבית הכסא, אז דילמא, אין בהן קדושה, ושרי – ומותר להכנס
 עמהם לבית הכסא.
 הגמרא מנסה לפשוט את הספק ממשנתנו: תא שמע רביה לספק זה,
 שנינו במשנתנו (לעיל ט) ולא יצא בשבת בקמיע בזמן שאינו בן
 המומחה, ומדויק מכך, הא בקמיע מן המומחה נפיק – יוצא מן
 בשבת. מוכיחה הגמרא: ואי אמרת קמיעין יש בהן משום קדושה
 ואסור להכנס בהן לבית הכסא, למה לא אסרו חכמים לצאת בהן,
 הרי זמנין דמיצטרף לבית הכסא – פעמים שיהא צריך להכנס לבית
 הכסא לעשות צרכיו, ויהא צריך להסיר מעל גופו את הקמיע, ויש
 לחוש שישכח ואתה לאיתוניהו בידו ארבע אמות ברשות הרבים,
 אלא בהכרח שאין בהם קדושה ומותר להכנס בהם לבית הכסא.
 דוחה הגמרא: לעולם יתכן שאסור להכנס בהם לבית הכסא, ואכן
 משום כך אסור לצאת בהם בשבת, ומה שמדויק ממשנתנו שמותר
 לצאת בקמיע מן המומחה, הכא במאי עסקינן, בקמיע של עיקרין
 – בקמיע העשוי משרשי סממנים, ואינו של כתב, שבו ודאי מותר
 להכנס לבית הכסא, ורק בקמיע זה התירו לצאת בשבת.
 מקשה הגמרא על דחיה זו: והתניא בפירוש בברייתא לעיל (ע"א),
 אחד קמיע של כתב ואחד קמיע של עיקרין מותרין לצאת בהן
 בשבת, וחזרה ההוכחה למקומה.
 הגמרא מנסה לדחות באופן אחר: אלא לעולם אסור להכנס בהם

בשרי – צמיד וקמפעת ויצא בו ברשות הרבים, משום מראית
 העין, שכיון שאין דרך המתרפאים לצאת בצורה זו, אינו נראה כמי
 שצריך אותו לרפואה אלא לתכשיט, והרי אינו תכשיט, לפי שאין
 עונדים אותו אלא לרפואה.
 מדברי ברייתא זו שאמרה 'איזהו קמיע מומחה כל שריפא ושנה
 ושילש' יש לשמוע, שאף אם כל שלושת הפעמים שריפא היו לאדם
 אחד, אף על פי כן נעשה הקמיע מומחה. מביאה הגמרא ברייתא
 נוספת, שיש להקשות ממנה סתירה על כך. מקשה הגמרא: והתניא
 בברייתא אחרת, איזהו קמיע מומחה שמותר לצאת בו בשבת, כל
 שריפא שלשה בני אדם בחד, הרי שאינו נעשה מומחה אלא אם
 כן הועיל לשלושה אנשים שונים.
 מתרצת הגמרא: לא קשיא, הא – הברייתא השניה שהצריכה שירפא
 שלשה בני אדם, מדברת לענין למחויי נברא – לקבוע את מומחיות
 האדם שכתב אותם, שאם ריפא שלשה בני אדם על ידי שלשה מיני
 קמיעות שאינן דומים זה לזה, נעשה האדם שכתבם מומחה לכל מיני
 הקמיעות שיעשה לעולם, וכל קמיע שיצא מתחת ידו בחזקת שיועיל,
 ומותר לצאת בו בשבת, ולכך נקטה הברייתא שריפא שלשה בני
 אדם, כדי להשמיענו שמדובר בשלשה מיני קמיעות, לפי שסתם
 שלשה בני אדם חולים בשלש מחלות שונות, אבל אם לא כתב אלא
 מין אחד של קמיע לא נעשה האדם הכותב מומחה לגבי שאר מיני
 קמיעות. ובאופן זה שכתב שלשה מיני קמיעות, הקמיעות עצמם לא
 נעשו מומחים, ואם יכתבו על ידי אחר אינם בחזקת שיועילו. והא –
 הברייתא הראשונה שנאמר בה 'כל שריפא ושנה ושילש' משממע
 אפילו ריפא אדם אחד מחולי אחד, מדברת לענין למחויי קמיעא –
 לקבוע את מומחיות הקמיע, ולענין זה לחש אחד שנכתב שלש
 פעמים והועיל אפילו לאדם אחד, נעשה מין קמיע זה מומחה, ומותר
 לצאת בו בשבת.
 הגמרא מביאה כמה אופנים שהועילו הקמיעות שלש פעמים,
 ומפרטת באלו מהם האדם שכתבם נעשה מומחה, ובאלו מהם
 הקמיעות עצמם נעשו מומחים, ובאלו מהם שניהם נעשים מומחים:
 אמר רב פפא, דבר זה פשיטא לי, באופן שאדם אחד כתב תלת
 קמיעין – שלשה מיני קמיעות לתלת גברי – לשלשה אנשים החולים
 בשלשה מיני חולי, לכל חולה מין אחד של קמיע, והועילו תלתא
 תלתא זימני – וכל אחד מהקמיעות הועיל לאותו החולה שלש
 פעמים, הדין הוא, איתמחי נברא ואתמחי קמיעא – שגם האדם
 שכתב את הקמיעות נעשה מומחה לכל מיני קמיעות שבעולם, שהרי
 כתב שלש מיני קמיעות והועילו. וגם מינים אלו של הקמיעות נעשים
 מומחים שאף אם אדם אחד יכתבם הרי הם בחזקת שיועילו, שהרי
 כל שלושת הקמיעות הועילו שלש פעמים.
 עוד אמר רב פפא: שבאופן שאדם אחד כתב תלתא קמיעין – שלשה
 מיני קמיעות לתלתא גברי – לשלשה אנשים, חד חד זימנא – וכל
 אחד מהקמיעות הועיל פעם אחת, גם בזה הדין פשוט, נברא איתמחי
 – האדם שכתבם נעשה מומחה לכל מיני קמיעות בעולם, שהרי
 הועיל בשלשה מיני קמיעות, אולם קמיעא לא איתמחי – הקמיע
 עצמו לא נעשה מומחה, ואם אחר יכתבנו אינו בחזקת שיועיל.
 עוד אמר רב פפא: שכמו כן הדין להיפך, באופן שאדם אחד כתב חד
 קמיעא – מין קמיע אחד, לתלתא גברי – לשלשה אנשים שחלו
 באותו החולי, שגם בזה הדין פשוט, קמיעא איתמחי – מין קמיע זה
 עצמו נעשה מומחה לאותו החולי, ואף אם יכתב על ידי אחר הרי
 הוא בחזקת שיועיל. אבל נברא לא איתמחי – האדם שכתבם לא
 נעשה מומחה לגבי שאר מיני קמיעות.
 אולם באופן אחד מסתפק רב פפא: בעי רב פפא, באופן שאדם אחד
 כתב תלתא קמיעין – שלשה מיני קמיעות לשלשה מיני חולי, לחד
 גברא – לאדם אחד שחלה שלש פעמים, מאי. מפרש רב פפא:
 קמיעא ודאי לא איתמחי – הקמיע עצמו ודאי לא נעשה מומחה
 לענין שיועיל אם יכתב על ידי אחר, שהרי כל קמיע לא ריפא אלא
 פעם אחת. אבל לגבי הנברא – האדם שכתבם, יש להסתפק, איתמחי

המשך ביאור למס' שבת ליום שני עמ' ב

1 לבית הכסא ואסור לצאת בהם בשבת, ומה שהתירה משנתנו, הָכָא
2 בְּמֵאֵי עֲסָקִינָן, בְּחוּלָה שְׁיֵשׁ בּוֹ סַפָּנָה אם יסיר את הקמיע מעליו
3 אפילו לזמן מועט, ודווקא הוא מותר לצאת בהן, שהרי לו ודאי מותר
4 להכנס בהן בבית הכסא משום פיקוח נפש, ושוב אין לחוש שמא יבא
5 להעבירו ברשות הרבים.
6 מקשה הגמרא גם על דחיה זו: וְהִתְנִיָּא בברייתא לעיל בפירוש, אֶחָד
7 חוּלָה שְׁיֵשׁ בּוֹ סַפָּנָה וְאֶחָד חוּלָה שְׁאִין בּוֹ סַפָּנָה מותרין לצאת

8 בקמיע בשבת.
9 הגמרא מנסה לדחות באופן נוסף: אֵלָּא לעולם אפילו שאסור להכנס
10 בהם לבית הכסא, מותר לצאת בהם בשבת, ולא חששו חכמים שיבא
11 לידי איסור הוצאה, דְּפִיּוֹן דְּמַסִּי – שהקמיע מרפא הוא, אֵף עַל גַּב
12 דְּנָקִיט לִיה בִּידֵיהּ – שאוחזו בידו, נִמְי שְׁפִיר דְּמִי – גם כן מותר, מפני
13 שתכשיט הוא לחולה אפילו באופן זה, ואף אם יעבירונו ארבע אמות
14 ברשות הרבים אין בכך איסור תורה.